

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200294
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200294.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu JUDr. L. F., PhD., bytom W., proti žalovanému Úradu na ochranu osobných údajov SR, so sídlom Hraničná 12, 820 07 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. d. 06192/2012Úi-P2077/12-3 zo dňa 12. októbra 2012 a č. d. 06192/2012Úi-P2077/12-5 zo dňa 7. decembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/40/2013-53, 6S/125/2014 zo dňa 24. októbra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/40/2013-53, 6S/125/2014 zo dňa 24. októbra 2014 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu ako dôvodnú.

Podľa právneho názoru krajského súdu osobné údaje, ochrany ktorých sa žalobca domáhal, boli v súlade so zákonom zverejnené v rámci informovania verejnosti o priebehu rokovania Výboru Národnej rady Slovenskej republiky na portáli www.nrsr.sk a išlo teda o zverejnenú informáciu. Žalobca ako predseda orgánu štátnej správy vymenovaný do funkcie vládou SR, je verejným funkcionárom a z tohto titulu je povinný strpieť zverejnenie svojich osobných údajov v rozsahu: meno, priezvisko, titul, funkcia. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného prezentovanom v jeho vyjadrení k žalobe, že osoby, ktoré vykonávajú verejné funkcie sú povinné strpieť zásahy do súkromia vo väčšej miere ako osoby, ktoré obdobné funkcie nezastávajú.

Krajský súd uviedol, že verejní činitelia si musia byť vedomí toho, že budú vystavení pozornosti verejnosti a budú musieť akceptovať výkon práva na informácie zo strany verejnosti minimálne v tom rozsahu, v akom svoje ústavné alebo zákonné právomoci vykonávajú na verejnosti, respektíve v styku s

verejnosťou. Úrad vlády Slovenskej republiky plnil svoju povinnosť v súlade s ustanovením § 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, keď zverejnil správu o štátnej politike starostlivosti o Slovákov žijúcich v zahraničí a o poskytnutej štátnej podpore Slovákom žijúcim v zahraničí za rok 2011 a návrh programu štátnej politiky vo vzťahu k Slovákom žijúcim v zahraničí na rok 2013, v ktorom uviedol meno a priezvisko žalobcu, ktorý je verejným funkcionárom, pričom správa vychádzala z rokovania výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny a zo zápisnice z dvadsiatej tretej schôdze predmetného výboru zo dňa 7. februára 2012, ktoré sú zverejnenými informáciami. Úrad vlády Slovenskej republiky teda spracoval vo svojej správe aj osobné údaje žalobcu z titulu jeho verejnej funkcie, ktoré nepodliehajú ochrane v rozsahu požadovanom žalobcom.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie žalobcu obsahuje rovnaké skutočnosti ako žaloba a žalobca navyše k veci udáva, že je jednoznačne preukázané, že na uplatnenie výnimky podľa § 7 ods. 4 písm. e) starého zákona o ochrane osobných údajov bolo potrebné náležite označiť zverejnené osobné údaje žalobcu, čo prevádzkovateľ (Úrad vlády SR) neurobil, krajský súd žalobu zamietol, pričom vo svojom odôvodnení sa vôbec týmito zákonnými podmienkami uplatnenia výnimky podľa § 7 ods. 4 písm. e) starého zákona o ochrane osobných údajov nezaoberal. Žalobca preto nevie posúdiť, čo viedlo krajský súd k tomu, že žalobu zamietol. Takýto postup krajského súdu je podľa názoru žalobcu v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p., najmä vzhľadom na skutočnosť, že odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé v tak kľúčovej veci, ako je výnimka podľa § 7 ods. 4 písm. e) starého zákona o ochrane osobných údajov, a tak nie je vôbec možné preskúmať, na základe čoho tento súd dospel k názoru, že na uplatnenie uvedenej výnimky práve a výlučne vo vzťahu k žalobcovi nebolo potrebné splniť obe zákonné podmienky kumulatívne. Žalobca zároveň pripomenul, že právo na ochranu osobných údajov je právom, ktoré žalobcovi garantuje nielen čl. 22 ods. 1 Ústavy SR, ale aj viaceré medzinárodné dohovory z oblasti ľudských práv a základných slobôd, ako aj konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Na tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého v prípade žalobcu išlo o jeho osobné údaje už zverejnené predtým na webovom sídle Národnej rady SR v súlade so zákonom žalobca uviedol, že ide o nepravdivé tvrdenie, keďže v žalobe explicitne preukázal, že text zverejnený na uvedenom webovom sídle s jeho osobnými údajmi nezodpovedá textu, ktorý následne svojvoľne upravil a zverejnil prevádzkovateľ. Navyše, ak by sa táto podmienka odmyslela, nebola by splnená druhá zákonná podmienka, a to náležité označenie takto zverejnených osobných údajov žalobcu - § 7 ods. 4 písm. e) starého zákona o ochrane osobných údajov - čo priznal aj samotný žalovaný vo vyjadrení k žalobe. Podľa názoru žalobcu je zarážajúce, že hoci sa žalovaný priznal k nenaplneniu jednej zo zákonných podmienok na uplatnenie výnimky ustanovenej v § 7 ods. 4 písm. e) starého zákona o ochrane osobných údajov, súd žalobu zamietol.

Žalobca nesúhlasí s tvrdením krajského súdu, že osobné údaje žalobcu boli zverejnené preto, že je verejným funkcionárom, pričom odkazuje na § 9 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Toto zákonné ustanovenie pri osobe verejného funkcionára odkazuje v poznámke pod čiarou k odkazu 16a na čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov a podľa uvedeného ustanovenia ústavného zákona žalobca ako predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí nebol a ani nie je verejným funkcionárom. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu je tak v rozpore s uvedeným ústavným zákonom.

Žalobca súhlasí s tvrdením krajského súdu, že ako verejný činiteľ je povinný strpieť väčšie zásahy do svojho súkromia, avšak ochrana osobnosti nie je predmetom tejto žaloby a teda nemôže byť ani predmetom rozsudku, či jeho odôvodnenia.

Záverom žalobca nesúhlasí s názorom krajského súdu, že Úrad vlády SR ako prevádzkovateľ si zverejnením textu obsahujúceho osobné údaje žalobcu len plnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 5 ods. 4

zákona o slobode informácií, t.j. povinnosť v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 474/2005 Z. z. o Slovákoch žijúcich v zahraničí a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „krajanský zákon“). Toto tvrdenie však podľa názoru žalobcu neobstoí a je v rozpore s uvedenými zákonmi z dôvodu, že ako uvádza aj samotný názov výročnej správy Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí, v ktorej sa ocitol text obsahujúci osobné údaje žalobcu, išlo o správu za rok 2011 s plánom na rok 2013. Do tejto správy bol v rozpore s § 3 ods. 2 krajanského zákona vložený text obsahujúci osobné údaje žalobcu, ktorý sa týkal rokovania príslušného výboru Národnej rady Slovenskej republiky z februára 2012, čo nepopiera ani žalovaný a ani krajský súd vo svojom odôvodnení, čiže informácia, ktorá mala byť až obsahom správy zverejnenej o rok neskôr (2013), ako výročná správa za rok 2012 s plánom na rok 2014. Takéto konanie prevádzkovateľa bolo teda nielen v rozpore s § 3 ods. 2 krajanského zákona, ale aj v rozpore s § 5 ods. 4 zákona o slobode informácií, a preto je v rozpore s uvedenými zákonmi aj odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Z dôvodu, že žalobca v odvolaní opätovne opakuje tvrdenia, s ktorými sa už žalovaný ako aj súd prvého stupňa vysporiadal, žalovaný sa pridrži svojich predchádzajúcich vyjadrení a navyše k veci uviedol, že rozhodujúcim faktorom pre aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 4 písm. e) zákona č. 428/2002 Z. z. je skutočnosť, či osobné údaje, ktoré sú na jeho základe spracúvané, boli už zverejnené. Zákon bližšie neurčuje, akým spôsobom môže alebo musí k zverejneniu dôjsť. Podstatnou skutočnosťou pre možnosť aplikácie právneho základu spracúvania osobných údajov podľa § 7 ods. 4 písm. e) citovaného zákona je preto rozsah, resp. zoznam osobných údajov, ktoré prevádzkovateľ spracúva na základe tohto ustanovenia. Pokiaľ tento rozsah osobných údajov nepresahuje rozsah už zverejnených osobných údajov, aplikácia citovaného ustanovenia je právnym základom takéhoto spracúvania osobných údajov.

Text uznesenia:

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny konštatuje, že predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí Milan Vetrák prejavil hlbokú neúctu k orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, čím hrubo porušil procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré z titulu svojej funkcie musí dodržiavať.

Výňatok predmetnej výročnej správy:

Následne Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny konštatoval, že predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí Milan Vetrák prejavil hlbokú neúctu k orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, pretože sa na základe výzvy nezúčastnil na jeho rokovaní, čím hrubo porušil procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré z titulu svojej funkcie musí dodržiavať.

Žalovaný uviedol, že skutočnosť, že v prípade dokumentu nejde o identický prepis a teda o citáciu nenecháva nič na fakte, že obsah informácie zverejnenej v predmetnom uznesení vlády SR je takmer identický s obsahom textu výročnej správy. Rozdielovým je iba text, ktorý precizuje, že sa žalobca nezúčastnil na rokovaní orgánu Národnej rady SR na základe jeho výzvy, čo však je informáciou, ktorá nemá zásadný význam a ktorá z okolností, najmä procedúry zasadania príslušného orgánu Národnej rady SR vyplýva. Zákon č. 428/2002 Z. z. neustanovuje, že musí ísť o identický prepis, resp. citáciu danej informácie, aby bolo možné aplikovať tento právny základ (všetky zápisnice z rokovaní výborov Národnej rady Slovenskej republiky sú zverejnené na stránke www.nrsr.sk).

K tvrdeniu žalobcu, že prevádzkovateľ nedodržiaval kritériá kritiky verejných činiteľov, vyjadrené v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3Cdo/61/2000) z toho dôvodu, že môže v týchto prípadoch ísť len o kritiku prípustnú a oprávnenú a prevádzkovateľ v tomto prípade postupoval svojvoľne a nepravdivo text prispôbil, čím došlo k rozporu s vyššie uvedenými právnymi názormi žalovaný uviedol, že žalobca nešpecifikuje žiadne tvrdenia ani dôkazy na podporu jeho tvrdení, na základe ktorých by došlo k takémuto postupu prevádzkovateľa, a teda nepravdivého opisu relevantných skutočností. Podľa názoru žalovaného bez konkretizácie, v čom vidí žalobca nepravdivosť zverejnených informácií, vrátane osobných údajov, sa

nie je možné k tomuto bodu odvolania relevantne vyjadriť.

K tvrdeniu žalobcu, že predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí nie je verejným funkcionárom v zmysle ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov žalovaný uvádza, že ani táto skutočnosť nemá v danom prípade vplyv na zákonnosť, resp. nezákonnosť spracúvania osobných údajov. V nadväznosti na ustálený názor vyjadrený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. sťažnosť č. 13778/88 Thorgeir Thorgeirson v. Island - „konanie zamestnancov verejnej správy by malo byť trvalé predmetom skúmania a debát a malo by byť otvorené kritike“ a sťažnosť č. 38432/97 Thoma v. Luxembursko - „zamestnanci verejnej správy vykonávajúci svoju úradnú právomoc podliehajú, podobne ako politici, širšej akceptovateľnej miere kritiky než súkromné osoby“), nakoľko funkcia predsedu Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí je verejnou funkciou v zmysle platného právneho poriadku Slovenskej republiky s vysokou mierou zodpovednosti, nemohli byť v danom prípade konaním prevádzkovateľa práva žalobcu porušené.

Na záver žalovaný dodal, že aj pokiaľ by sa jednalo o zverejnenie osobných údajov žalovaného vo výročnej správe za iný rok ako zákon č. 474/2005 Z. z. o Slovákoch žijúcich v zahraničí a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ustanovuje, na aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 4 písm. e) vtedy platného zákona č. 428/2002 Z. z. by to nemalo žiadny vplyv, nakoľko k zverejneniu týchto osobných údajov už došlo a tým bola splnená podmienka disponovania právnym základom na uskutočnenie tejto spracovateľskej operácie (zverejnenia predmetného rozsahu osobných údajov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p., odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 24.10.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.01.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z.z., osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z., osobné údaje možno spracúvať len so súhlasom dotknutej osoby, ak tento zákon neustanovuje inak. Týmto nie sú dotknuté ustanovenia odseku 5 prvej vety, § 8 ods. 4 písm. b), § 9 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. b) a c), § 10 ods. 6, § 23 ods. 4 písm. a) a § 23 ods. 5.

Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z.z., súhlas podľa odseku 1 sa nevyžaduje, ak sa osobné údaje spracúvajú na základe osobitného zákona, 4) ktorý ustanovuje zoznam osobných údajov, účel ich spracúvania a okruh dotknutých osôb. Spracúvané osobné údaje o dotknutej osobe možno z informačného systému poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť len vtedy, ak osobitný zákon ustanovuje účel poskytovania, sprístupňovania alebo zverejňovania, zoznam osobných údajov, ktoré možno poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť, ako aj tretie strany, ktorým sa osobné údaje poskytujú, prípadne okruh príjemcov, ktorým sa osobné údaje sprístupňujú, ak tento zákon neustanovuje inak. Týmto nie je dotknuté ustanovenie § 9 ods. 1 písm. a).

Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 428/2002 Z.z., ďalej bez súhlasu uvedeného v odseku 1 možno osobné údaje spracúvať len vtedy, ak

- a) spracúvanie osobných údajov je nevyhnutné na účely tvorby umeleckých alebo literárnych diel, pre potreby informovania verejnosti masovokomunikačnými prostriedkami a ak osobné údaje spracúva prevádzkovateľ, ktorému to vyplýva z predmetu jeho činnosti; to neplatí, ak spracúvaním osobných údajov na takýto účel prevádzkovateľ porušuje právo dotknutej osoby na ochranu jej osobnosti a súkromia alebo takéto spracúvanie osobných údajov bez súhlasu dotknutej osoby vylučuje osobitný zákon alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná,
- b) spracúvanie osobných údajov je nevyhnutné na plnenie zmluvy, v ktorej vystupuje dotknutá osoba ako jedna zo zmluvných strán alebo na zavedenie predzmluvných vzťahov alebo opatrení na žiadosť dotknutej osoby,
- c) spracúvanie osobných údajov je nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku dotknutej osoby alebo inej fyzickej osoby, ktorá nemá spôsobilosť na právne úkony alebo je fyzicky nespôsobilá na vydanie súhlasu, a ak nemožno získať súhlas jej zákonného zástupcu,
- d) predmetom spracúvania sú výlučne titul, meno, priezvisko a adresa dotknutej osoby bez možnosti priradiť k nim ďalšie jej osobné údaje a ich využitie je určené výhradne pre potreby prevádzkovateľa v poštovom styku s dotknutou osobou a evidencie týchto údajov; ak je predmetom činnosti prevádzkovateľa priamy marketing, uvedené osobné údaje môže poskytovať, bez možnosti ich sprístupňovania a zverejňovania, len vtedy, ak sú poskytované inému prevádzkovateľovi, ktorý má rovnaký predmet činnosti výhradne na účely priameho marketingu, a dotknutá osoba písomne neuplatnila námietku podľa § 20 ods. 3 písm. c),
- e) sa spracúvajú už zverejnené osobné údaje; v týchto prípadoch treba osobné údaje náležite označiť,
- f) spracúvanie osobných údajov je nevyhnutné na splnenie dôležitej úlohy realizovanej vo verejnom záujme, alebo

g) spracúvanie osobných údajov je nevyhnutné na ochranu zákonných práv a právom chránených záujmov prevádzkovateľa alebo tretej strany za predpokladu, že pri takomto spracúvaní osobných údajov prevádzkovateľ a tretia strana rešpektuje základné práva a slobody dotknutej osoby a svojím konaním neoprávnene nezasahuje do práva na ochranu jej osobnosti a súkromia.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z., úrad pri výkone dozoru nad ochranou osobných údajov využíva aj oznámenia a podnety právnických osôb a fyzických osôb (ďalej len „oznámenie“) týkajúce sa podozrenia z porušovania povinností alebo podmienok určených týmto zákonom. Oznámenie sa úradu podáva písomne.

Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z.z., úrad oznámenie odloží, ak

- a) vec, ktorej sa oznámenie týka, nepatrí do jeho pôsobnosti,
- b) náležitosti uvedené v odseku 9 neboli na výzvu úradu doplnené alebo spresnené v určenej lehote,
- c) oznamovateľ neposkytne úradu na jeho požiadanie potrebnú súčinnosť, pričom bez jeho aktívnej účasti nemožno vec vybaviť,
- d) oznamovateľ trvá na utajení svojej totožnosti napriek tomu, že bez použitia jeho osobných údajov

alebo niektorých jeho údajov podľa odseku 9 písm. a) nemožno vec vybaviť,
e) oznamovateľ podá opakované oznámenie po uplynutí lehoty podľa odseku 14.

Podľa § 45 ods. 4 zákona č. 428/2002 Z.z., úrad môže oznámenie odložiť, ak zistí, že

- a) vec, ktorej sa oznámenie týka, prejednáva súd alebo orgán činný v trestnom konaní,
- b) od opatrenia alebo udalosti, ktorých sa oznámenie týka, uplynul v deň doručenia oznámenia čas dlhší ako tri roky,
- c) oznámenie je zjavne neopodstatnené,
- d) neobsahuje meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu a podpis oznamovateľa; takéto oznámenie sa považuje za anonymné,
- e) ide o oznámenie vo veci, ktorú už úrad vybavil a opakované oznámenie neobsahuje nové skutočnosti.

Podľa § 45 ods. 5 zákona č. 428/2002 Z.z., o odložení oznámenia a dôvodoch jeho odloženia úrad upovedomí toho, kto oznámenie podal; to neplatí, ak ide o anonymné oznámenie. Odložené oznámenie sa považuje za vybavené.

Podľa § 45 ods. 12 zákona č. 428/2002 Z.z., úrad prešetrí a vybaví písomné oznámenie oznamovateľa v lehote 60 dní odo dňa jeho prijatia. Vrchný inšpektor môže túto lehotu v odôvodnených prípadoch primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov. O predĺžení lehoty úrad písomne upovedomí oznamovateľa.

Podľa § 45 ods. 13 zákona č. 428/2002 Z.z., úrad v lehote podľa odseku 12 písomne informuje oznamovateľa o výsledku prešetrenia oznámenia, v ktorom uvedie práva oznamovateľa ustanovené týmto zákonom, ktoré boli porušené. Ak úrad nezistí porušenie práv oznamovateľa, písomne ho informuje o tejto skutočnosti bez zbytočného odkladu, najneskôr však v lehote podľa odseku 12. Oznámenie sa považuje za vybavené dorúčením písomnej informácie o výsledku prešetrenia oznámenia oznamovateľovi.

Podľa § 45 ods. 14 zákona č. 428/2002 Z.z., oznámenie v tej istej veci možno opakovať v lehote 30 dní odo dňa doručenia výsledku o prešetrení oznámenia; ak oznámenie neobsahuje nové skutočnosti, úrad postupuje podľa odseku 4 písm. e). Ak úrad opakované oznámenie neodložil alebo ak zistil, že obsahuje nové skutočnosti, vrchný inšpektor preskúma pôvodné oznámenie, či bolo správne vybavené; o výsledku písomne informuje oznamovateľa, pričom postupuje obdobne podľa odseku 13. Preskúmanie oznámenia vrchným inšpektorom je konečné.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., zverejnenou informáciou je informácia, ktorú môže každý opakovane vyhľadávať a získavať, najmä informácia publikovaná v tlači alebo vydaná na inom hmotnom nosiči dát umožňujúcom zápis a uchovanie informácie, alebo vystavená na úradnej tabuli s možnosťou voľného prístupu, alebo sprístupnená pomocou zariadenia umožňujúceho hromadný prístup, alebo umiestnená vo verejnej knižnici.

Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., Národná rada Slovenskej republiky je povinná zverejniť

- a) termíny jej schôdzí a zasadaní výborov a návrh programu rokovania,
- b) zápisnice z verejných schôdzí,
- c) texty predložených návrhov zákonov do troch dní po ich podaní do Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky,
- d) texty schválených zákonov do troch dní po ich schválení v treťom čítaní,
- e) údaje o dochádzke poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na jej schôdze a na zasadnutia jej výborov do troch dní po skončení každej schôdze Národnej rady Slovenskej republiky,
- f) výpisy o hlasovaní poslancov po každej schôdzi Národnej rady Slovenskej republiky okrem prípadov tajného hlasovania a hlasovania na neverejnej schôdzi.

Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z., vláda Slovenskej republiky je povinná zverejniť texty

materiálov (návrhy, správy, rozbory) predložených na rokovanie vlády a prijaté uznesenia vrátane ich príloh.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., povinná osoba sprístupní na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom o fyzickej osobe, ktorá je verejným funkcionárom, poslancom obecného zastupiteľstva, predstaveným v štátnej službe, odborníkom plniacim úlohy pre člena vlády Slovenskej republiky, prezidenta Slovenskej republiky, predsedu Národnej rady Slovenskej republiky alebo podpredsedu Národnej rady Slovenskej republiky, vedúcim zamestnancom vykonávajúcim práce vo verejnom záujme, vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, nadriadeným v služobnom pomere alebo členom hodnotiacej komisie alebo iného obdobného orgánu, ktorý sa zúčastňuje na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov. Podľa prvej vety sa sprístupňujú osobné údaje v rozsahu

- a) titul,
- b) meno,
- c) priezvisko,
- d) funkcia a deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie,
- e) pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti,
- f) miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva,
- g) mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, ak sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 474/2005 Z.z., zriaďuje sa Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí (ďalej len „úrad“).

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 474/2005 Z.z., úrad je orgánom štátnej správy so sídlom v Bratislave. Úrad je rozpočtovou organizáciou, ktorá je napojená na rozpočet Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 474/2005 Z.z., na čele úradu je predseda, ktorého vymenúva a odvoláva vláda na návrh ministra zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky. Funkčné obdobie predsedu úradu je päť rokov. Predsedu v čase jeho neprítomnosti zastupuje v rozsahu jeho práv a povinností podpredseda. Predseda môže poveriť aj v iných prípadoch podpredsedu, aby ho zastupoval v rozsahu jeho práv a povinností. Podpredsedu na návrh predsedu vymenúva a odvoláva vláda.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 474/2005 Z.z., predseda úradu je zároveň vedúcim služobného úradu.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 474/2005 Z.z., vláda každoročne do 1. septembra predkladá Národnej rade Slovenskej republiky správu za predchádzajúci kalendárny rok o štátnej politike vo vzťahu k Slovákom žijúcim v zahraničí a o poskytnutej štátnej podpore Slovákom žijúcim v zahraničí spolu s návrhom programu štátnej politiky vo vzťahu k Slovákom žijúcim v zahraničí na ďalší rok obsahujúcim predpokladanú sumu rozpočtových prostriedkov potrebných na jej realizáciu.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že dňa 17.09.2012 doručil žalobca žalovanému oznámenie v zmysle § 20 ods. 6 a § 45 zákona o ochrane osobných údajov, v ktorom vyslovil názor, že Úrad vlády Slovenskej republiky porušil zákon tým, že v rozpore s ustanovením § 7 zákona bez jeho súhlasu spracúval jeho osobné údaje.

Žalovaný dňa 12.10.2012 vyhotovil informáciu o odložení oznámenia č. 06192/2012Ui-P2077/12-3, pretože dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o spracúvanie osobných údajov na základe súhlasu dotknutej osoby podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona, ale podľa § 7 ods. 4 písm. b) zákona bez súhlasu dotknutej osoby. V informácii žalovaný ďalej uviedol, že funkcia predsedu úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí je verejnou funkciou podľa § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.. Prevádzkovateľ bol teda

oprávnený zverejniť predmetné osobné údaje žalobcu v rozsahu meno, priezvisko a funkcia. V prípade ďalších informácií, ktorých zverejnenie žalobca namietal, sa jedná o informácie týkajúce sa ochrany osobnosti a teda nepatria do pôsobnosti úradu. Z uvedeného dôvodu žalovaný vec podľa § 45 ods. 3 písm. a) zákona č. 428/2002 Z.z. odložil.

Žalovanému bolo dňa 13.11.2012 od žalobcu doručené opakované oznámenie v zmysle § 20 ods. 6 a § 45 zákona č. 428/2002 Z.z.. V predmetnom oznámení žalobca konštatoval, že právny názor žalovaného vyjadrený v jeho oznámení je nesprávny, nemá oporu v zákone a nezakladá sa na dostatočne zistenom skutkovom a právnom stave.

Žalovaný vyhotovil dňa 07.12.2012 informáciu č. 06192/2012Ui-P2077/12-5 o výsledku prešetrenia opakovaného oznámenia, v ktorom uviedol, že podľa § 3 ods. 2 zákona číslo 474/2005 Z.z. vláda každoročne do 1. septembra predkladá Národnej rade Slovenskej republiky správu za predchádzajúci kalendárny rok o štátnej politike starostlivosti o Slovákov žijúcich v zahraničí a poskytnutej štátnej podpore Slovákom žijúcim v zahraničí spolu s návrhom programu štátnej politiky starostlivosti o Slovákov žijúcich v zahraničí na ďalší rok. V predmetnej správe sa nachádza aj text, v zmysle ktorého sa zahraničný výbor Národnej rady Slovenskej republiky v roku 2011 zaoberal analogickou správou, ktorú predložilo vtedajšie vedenie ÚSZZ. Výbor vyzval vládu Slovenskej republiky, aby sa zaoberala činnosťou úradu pod vedením žalobcu a o prijatom uznesení číslo 104 Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny, bola informovaná aj bývalá predsedníčka vlády Slovenskej republiky. Žalovaný v záujme zistenia skutkového stavu preveril namietané vyjadrenie Úradu vlády Slovenskej republiky, ktoré sa v správe o zahraničných Slovákoch vyskytlo a skonštatoval, že sa jedná o citáciu uznesenia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny, ktorá bola prijatá dňa 07.12.2012 v texte uznesenia číslo 104. Žalovaný v predmetnom podaní poukázal na priebeh osemnástej, dvadsiatej druhej a dvadsiatej tretej schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny, na ktorých sa žalobca napriek pozvaniu nezúčastnil. V závere dvadsiatej tretej schôdze predmetného výboru bol predložený návrh na uznesenie, v ktorom bolo konštatované, že žalobca prejavil hlbokú neúctu k orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, čím hrubo porušil procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré z titulu svojej funkcie musí dodržiavať a bol vznesený návrh - výzva vláde, aby sa zaoberala činnosťou úradu. Následne bolo predmetné uznesenie číslo 104 schválené. Predmetný text bol zverejnený na stránke www.nrsr.sk. Žalovaný poukázal na rokovací poriadok Národnej rady Slovenskej republiky, v zmysle ktorého sú jeho rokovania verejné s výnimkou schôdzí imunitného a mandátového výboru a prerokovania osobitných kontrolných výborov. Zároveň poukázal na ustanovenie § 7 ods. 4 písm. e) zákona o ochrane osobných údajov, podľa ktorého platí, že bez súhlasu dotknutej osoby je možné spracúvať už zverejnené osobné údaje; v takýchto prípadoch treba však osobné údaje náležite označiť.

Záverom žalovaný uviedol, že spracúvanie osobných údajov týkajúcich sa žalobcu, ktoré sa nachádzajú v prepise uznesenia číslo 104 nie je porušením zákona, pretože sa spracovali predtým zverejnené osobné údaje. Opakované oznámenie žalobcu preto pokladal za vybavené.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného č. 06192/2012Ui-P2077/12-3 zo dňa 12.10.2012 a č. 06192/2012Ui-P2077/12-5 zo dňa 07.12.2012 a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Preskúmaním odvolania žalobcu najvyšší súd konštatuje, že námietky v ňom uvedené sú opakujúce sa ako v predchádzajúcich podaniach, ku ktorým sa krajský súd už podrobne vyjadroval, odvolací súd sa s

jeho závermi stotožňuje a nepovažuje za potrebné opakované sa k nim vyjadrovať.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd správne vyhodnotil žalobu navrhovateľa ako nedôvodnú. Z obsahu spisu má najvyšší súd za preukázané, že osobné údaje, ochrany ktorých sa žalobca domáhal, boli v súlade so zákonom zverejnené na portáli www.nrsr.sk v rámci informovania verejnosti o priebehu rokovania Výboru Národnej rady SR (§ 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z.).

Na námietku žalobcu, že prevádzkovateľ nebol oprávnený jeho údaje zverejniť, nakoľko ich neoznačil ako už zverejnené v zmysle § 7 ods. 4 písm. e) zákona č. 428/2002 Z.z., najvyšší súd uvádza, že pre možnosť aplikácie právneho základu spracúvania osobných údajov podľa § 7 ods. 4 písm. e) zákona č. 428/2002 Z.z. je relevantný rozsah osobných údajov, ktoré prevádzkovateľ spracúva na základe uvedeného ustanovenia. Pokiaľ tento rozsah osobných údajov nepresahuje rozsah už zverejnených údajov, aplikácia tohto ustanovenia je právnym základom takéhoto spracúvania osobných údajov. Z textu uznesenia a z výňatku predmetnej výročnej správy citovaných vyššie vyplýva, že aj keď nejde o totožný prepis, nič to nemení na fakte, že obsah informácie zverejnenej v predmetnom uznesení vlády SR je takmer identický s obsahom výročnej správy. Rozdiel je iba v texte, ktorý sa týka toho, že sa žalobca nezúčastnil na rokovaní orgánu Národnej rady SR na základe jeho výzvy, čo však je podľa názoru odvolacieho súdu informácia, ktorá nemá zásadný význam. Zákon č. 428/2002 Z.z. neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého sa musí jednať i identický prepis, resp. citáciu danej informácie. Tým, že bola informácia o priebehu rokovania Výboru Národnej rady SR zverejnená verejnosti na portáli www.nrsr.sk, ide o zverejnenú informáciu v zmysle § 7 ods. 4 písm. e) zákona č. 428/2002 Z.z..

Odvolací súd má za preukázané, že Úrad vlády SR si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z., keď zverejnil správu o štátnej politike starostlivosti o Slovákov žijúcich v zahraničí a o poskytnutej štátnej podpore Slovákom žijúcim v zahraničí za rok 2011 a návrh programu štátnej politiky vo vzťahu k Slovákom žijúcim v zahraničí na rok 2013, v ktorom uviedol meno a priezvisko žalobcu, ktorý je verejným funkcionárom, pričom správa vychádzala z rokovania výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny a zo zápisnice z dvadsiatej tretej schôdze predmetného výboru zo dňa 07.02.2012, ktoré sú zverejnenými informáciami.

Odvolací súd poznamenáva, že žalobca bol ako predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí vymenovaný do funkcie vládou SR, je verejným funkcionárom, a z uvedeného titulu je povinný strpieť zverejnenie svojich osobných údajov v rozsahu meno, priezvisko, titul, funkcia podľa § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.. Najvyšší súd sa priklonil k názoru žalovaného ako aj krajského súdu, že osoby, ktoré vykonávajú verejné funkcie sú povinné strpieť zásahy do súkromia vo väčšej miere ako osoby, ktoré obdobné funkcie nezastávajú. Verejní činitelia si musia byť vedomí toho, že budú vystavení pozornosti verejnosti a budú musieť akceptovať výkon práva na informácie zo strany verejnosti minimálne v rozsahu, v akom svoje ústavné alebo zákonné povinnosti vykonávajú na verejnosti, resp. v styku s verejnosťou. Podľa názoru odvolacieho súdu funkcia predsedu Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí je teda verejnou funkciou v zmysle platného právneho poriadku Slovenskej republiky s vysokou mierou zodpovednosti, a preto ani nemohlo byť právo žalobcu konaním prevádzkovateľa porušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za preukázané, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu. Po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu ako aj napadnutých rozhodnutí žalovaného dospel najvyšší súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.